

TÍM
VŠECHNO
ZAČÍNÁ

COL
BOO

ROBYN SCHNEIDEROVÁ

COO
BOO

The logo consists of the word 'COO' stacked above the word 'BOO'. A horizontal line is drawn between the two words. To the right of the text is a stylized, scribbled letter 'R'.

ROBYN SCHNEIDEROVÁ

TÍM
VŠECHNO
ZAČÍNÁ

COO
BOO

Přeložila Romana Bičíková

Copyright © 2013 by Robyn Schneider
Translation © Romana Bičíková, 2014

ISBN 978-80-7447-679-2

MÝM RODIČŮM,

kteří se v téhle knížce určitě budou snažit najít.

*Žádný strach, je to velmi snadné –
jste hned tady na začátku!*

*Zbláznil jsem se do její odvahy,
do její upřímnosti a jejího planoucího sebevědomí
a právě těmto věcem bych věřil, i kdyby celý svět pojal
nesmyslné podezření, že není vším, čím by mohla být...*

Miluju ji a tím všechno začíná a končí.

F. SCOTT FITZGERALD

*Svět zlomí každého, a mnoho jich je pak silných
na místech, kde je zlomil.*

ERNEST HEMINGWAY

1

Někdy mám pocit, že na každého čeká nějaká tragédie, že lidi, co si jdou pro mléko jenom v pyžamu, nebo lidi, co se na červenou štourají v nose, jsou jen kousíček od nějaké katastrofy. Že v životě každého člověka, i toho neobyčejnějšího, přijde chvíle, kdy se stane výjimečným – jediný okamžik, po kterém přijde to opravdu nejdůležitější.

Můj kamarád Toby schytl jednu hodně špatnou tragédii týden předtím, než jsme na Eastwoodské základní a střední škole měli nastoupit do sedmé třídy. To léto jsme byli zbláznění do ping-pongu, hráli jsme ho bosí u Tobyho na dvorku a snili o tom, jak se dostaneme na mistrovství světa. Byl jsem mnohem lepší než Toby, protože rodiče mě od chvíle, kdy jsem dokázal udržet v ruce vidličku, nutili chodit na soukromé hodiny tenisu. Ale někdy jsem z úcty k našemu přátelství nechával Tobyho vyhrát. Byla to pro mě hra – vymyslet, jak prohrát tak přesvědčivě, aby Toby nepoznal, že to dělám naschvál. Takže zatímco on trénoval na onen bájný světový šampionát, já se cvičil v tichém, dobře míněném vzdoru proti otcovu přesvědčení, že vyhrávat je to jediné, na čem v životě záleží.

Ačkoli Toby a já jsme byli ten typ nejlepších kamarádů, co málokdy vyhledávají společnost ostatních dětí, jeho matka trvala na tom, že mu uspořádá narozeninovou oslavu, možná proto, aby byl v nadcházejícím školním roce oblíbenější – protože být oblíbení se nám až dosud moc nedařilo.

Rozeslala asi šesti klukům z našeho ročníku, kteří se stejně jako my děsně neradi družili, pozvánky ve stylu *Piráťů z Karibiku*, poslední srpnové úterý nás naložila do toho nejšpinavějšího vínového minivanu na světě a odvezla nás do Disneylandu.

Do Disneylandu jsme to měli autem sotva dvacet minut a veškeré jeho kouzlo pro nás vyvanulo už někdy v šesté třídě. Věděli jsme úplně přesně, které atrakce stojí za to a které jsou ztráta času. Návrh paní Ellicottové, že bychom mohli jít do zakleté zpívající džungle, se setkal s takovým posměchem a opovržením, že by větší bouři nevole nevyvolal ani návrh na oběd ve veganské restauraci. Nakonec jsme jako první – a ve výsledku i jedinou – navštívili Železnici v Bouřné hoře.

Toby a já jsme si sedli do poslední řady, protože každý ví, že právě ta je na horské dráze nejrychlejší. Ostatní z naší narozeninové skupinky se přetahovali o první řadu, protože ačkoli je jasné, že ta zadní je rychlejší, z nějakého nevysvětlitelného důvodu chtějí všichni vždycky sedět vepředu. A tím pádem se mezi nás a zbytek skupiny narvalo moře dalších Disney-nadšenců.

Pamatuju si to tak neskutečně podrobně nejspíš právě kvůli tomu, co se stalo potom. Znáte ty cedule, co mívají v zábavních parcích u vstupů na atrakce, jak je na nich tlustou černou čarou vyznačené, jak vysokí musíte být, abyste mohli dovnitř? A ty cedule se spoustou hloupých

varování a upozornění, že vstup se nedoporučuje těhotným ženám a lidem se srdečními obtížemi a že svá zavazadla si máte odložit u vchodu a na horské dráze jste povinni zůstat celou dobu sedět?

No, tak ty cedule nakonec nejsou úplně k ničemu. Předě mnou a Tobym seděla ve vozíku taková japonská rodina v mickeymousovských čapkách s vyšitými jmény. Já a Toby jsme seděli vzadu a do tváří nás šlehal vítr a horská dráha burácela po rozvrzaných kolejích s takovým randálem, že jsme skoro neslyšeli vlastní řev. A jeden z těch Japonců před námi se vzdorně postavil, rukou si přidržoval čapku a chechtal se. A vozíky se mezitím řítily k tunelu s nízkým stropem.

V novinách potom psali, že čtrnáctiletý chlapec z Japonska utrpěl na horské dráze v Disneylandu zranění nelslučitelné se životem poté, co nerespektoval bezpečnostní pokyny u vchodu. Co už ale opomněli dodat, bylo, že když ho podhled tunelu stál, jeho useknutá hlava v čepici s myšima ušima plachtila dozadu jako nějaká groteskní helikoptéra a že dvanáctiletý Toby Ellicott ji chytil a vytřeštěně ji držel až do konce jízdy.

Z něčeho takového se už nevzpamatujete. Na příval vtipů o tom, jestli náhodou neztratil hlavu, se nedalo nijak odpovědět. Tobyho tragédie spočívala v tom, kterou si na své dvanácté narozeniny vybral na horské dráze sedačku. Od té doby už navždy žil ve stínu toho, co se tam tehdy stalo.

Klidně jsem to mohl být já. Kdybychom do vozíku nasedli naopak nebo kdyby si ten kluk před námi na poslední chvíli prohodil místo s bráchou, mohla ta hlava zničit místo Tobyho mě. Když jsme se pak s Tobym začali jeden druhému vzdalovat, když Toby upadl v temné

zapomnění a já se začal mezi lidmi těšit nevysvětlitelné oblibě, často jsem nad tím přemýšlel. Celou střední se moje nesčetné přítelkyně chichotaly a roztomile krčily nosík. „Ty ses s tím klukem bavil, ne?“ ptávaly se. „S tím, jak v Disneylandu chytil tu useknutou hlavu?“

„Bavím se s ním pořád,“ odpovídal jsem, ale nebyla to tak docela pravda. Občas jsme se fakt bavili nebo jsme si psali po internetu, ale naše kamarádství to léto tak nějak vyšumělo. Naše přátelství umřelo jako ten kluk, co přišel o život na té osudné horské dráze.

Pardon. To ode mě bylo fakt hnusný. Ale upřímně řečeno, od sedmé třídy už uplynulo dost času, takže mi to celé zní už jen jako strašidelná historka, kterou jsem kdysi kdesi slyšel. Protože tahle tragédie patří Tobymu, a on s ní musel stoicky žít, zatímco já vyvázl v podstatě bez úhony.

Moje vlastní tragédie ještě vyčkávala. Čekala na to, až budu tak zvyklý na svůj pohodový život na nezajímavém předměstí, že bych se ani nenadál, že se mi ještě může něco stát. A právě proto, když moje osobní tragédie konečně udeřila, bylo už skoro pozdě. Právě jsem oslavil sedmnácté narozeniny, byl jsem až trapně populární, domů jsem nosil poměrně dobré známky a hrozilo, že budu už navždy zcela obyčejný a ničím výjimečný.

Jonas Biedecker byl kluk, kterého jsem znal od vidění, jako když si periferně všimnete, že vedle vás někdo sedí nebo že ve vedlejšímu pruhu jede ohromná dodávka. Věděl jsem o jeho existenci, ale jen hodně zběžně. Pořádal jednou párty na verandě domu v ulici North Lake, všude basy s pivem a láhve Frisca. Po zahradě byly rozvěšené řetězy vánočních světýlek, i když už skoro začínalo léto, a jejich třpyt se odrážel od tmavé hladiny jezera. Před domem už bylo plno nahodile zaparkovaných

aut, takže já sám jsem zaparkoval o dva bloky dál v ulici Windhawk, protože jsem se bál, že by mi mohl někdo poškrábat lak.

To odpoledne jsem se pohádal se svojí přítelkyní Charlotte, přímo na kurtech po mém posezónním tenisovém tréninku. Obvinila mě – a teď se schválně pokusím ji přesně citovat – že „se vyhýbám svým předsednickým povinnostem ohledně tradičního luau“. Řekla to tak nadutě, jako bych se za to měl stydět. Jako by mě její předpověď, že výroční ples pro třetíáky a čtvrtáky bude naprostá katastrofa, měla okamžitě vyburcovat ke svolání nouzové schůze studentské rady.

Když Charlotte ležérním krokem vešla na kurt, byl jsem zpocený jako prase a právě jsem do sebe lil ionťák. Měla na sobě šaty bez ramínek, které celý den skrývala pod zapínacím svetříkem. Zatímco mluvila, uvažoval jsem hlavně nad tím, jak jsou ta holá ramena sexy. Když mi řekla, že někdy je to se mnou hrůza, asi jsem si to i zasloužil. Oznámila mi, že na tu párty půjde se svojí kamarádkou Jill, protože už se prostě nemůže dívat na to, jak nemožně se chovám.

„To je jasný, že nemůžeš, když jsem nemožnej,“ poznamenal jsem a otřel si bradu.

Špatná odpověď. Charlotte nakvašeně zavrčela a odmaširovala pryč. A to byl důvod, proč jsem na párty dorazil pozdě a ani jsem si nepřevlíkl tenisové šortky, protože jsem věděl, že ji to vytočí ještě víc.

Strčil jsem si šňůrku s klíčky do kapsy a kývl pár lidem na pozdrav. Byl jsem předsedou studentské rady třetího ročníku a kapitánem tenisového týmu, takže se mi zdálo, že ať se vrtnu kamkoli, všude musím někoho zdravít, jako by život byl jeviště a já herec.

Pardon, slovní hříčky jsou tak trochu moje hobby. Když se lidi společně můžou uchechnout tomu trapákoví, co jim předsedá, tak je to hodí do klidu.

Hrábl jsem po plastovém kelímku, ze kterého jsem stejně nehodlal pít, a připojil se na zadním dvorku ke klukům z tenisového oddílu. Jako obvykle už byli na nejlepší cestě se pořádně ožrat. Pozdravili mě až přespříliš nadšeně, takže jsem nejdřív musel s dobrosrdečným úšklebkem vydržet poplácávání po zádech a teprve pak jsem si mohl sednout na nabízenou plastovou židli.

„Faulknere, tohle musíš vidět!“ zavolal na mě Evan. Stál na květináči, opilecky se kymácel a v ruce držel neonově zelenou pěnovou vodní nudlí. Snažil se ji zvednout do vzduchu, zatímco Jimmy klečel pod ním a druhý konec nudle si držel u pusy. Pokoušeli se jí lít pivo jako trychtýřem, z čehož si můžete udělat skvělou představu o tom, jak mohutně už byli ztrískaní.

„No tak už to tam nalej,“ brblal Jimmy a ostatní kluci začali virblovat na zahradní nábytek. Vstal jsem a jal jsem se celou věc uvádět, protože oficiality byly přesně to, co jsem vždycky měl na starosti. A tak jsem tam stál s pozdvíženým plastovým kelímkem a obřadně řečnil o tom, jak se tohle jednou zapíše do *Guinnessovy knihy rekordů*, ale jen z toho důvodu, že tou nudlí proléváme Guinness. Bylo to stejné jako všechny ostatní pařby, jako všechny ostatní blbiny, co kluci prováděli a co nikdy nikam nevedly, ale aspoň se u toho bavili.

I tentokrát jejich senzační výstup s vodní nudlí selhal a Jimmy s Evanem se navzájem obviňovali a sháněli ty nejsměšnější důvody, proč jim trychtýř nefungoval, aniž by vzali v potaz fakt, že jim něco takového čistě technicky nemohlo vyjít ani ve snu. Pak se hovor stočil k after-

party, kterou jsme plánovali po plese – složili jsme se v pár lidech na apartmá v hotelu Four Seasons – ale já poslouchal jen napůl. Byl to jeden z posledních víkendů před prázdninami, po kterých půjdeme do čtvrtáku, a já přemítal nad tím, co to znamená. Nad tím, jak jsem všechny tyhle rituály – plesy, luau, maturity – celé ty roky sledoval jen zpovzdálí, a najednou se mě týkají osobně.

Venku se udělalo celkem chladno, takže holky se ve svých letních šatičkách začínaly třást. Pár přítelkyň kluků z tenisového oddílu přišlo k nám a posedaly si svým klukům na klín. Všechny měly vytažené mobily, jak to obvykle holky na večírcích dělají, takže se jim kolem dlaní rozlévaly malinké svatozáře.

„Kde je Charlotte?“ zeptala se jedna z nich a chvíli trvalo, než mi došlo, že její otázka patří mně. „Haló, Ezro?“

„Sorry.“ Prohrábl jsem si rukou vlasy. „Není tady s Jill?“

„To teda není,“ zavrtěla hlavou holka. „Jill má zarcha. Měla takový portfolio, na nějakém modelingovém webu, a její rodiče na něj přišli a omylem si mysleli, že je to porno.“

Pár kluků při zmínce o pornu ožilo a Jimmy začal dělat obscénní gesta s vodní nudlí.

„Jak si můžeš o něčem omylem myslet, že je to porno?“ podivil jsem se a skoro mě ta změna tématu začala bavit.

„Když to fotíš samospouští, je to porno,“ vysvětlovala ta holka, jako by to bylo nad slunce jasnější.

„Aha,“ vydechl jsem a v duchu litoval, že není chytřejší a nepřišla s nějakou působivější odpovědí.

Všichni se zasmáli a začali vtipkovat o pornu, ale já se konečně zamyslel. Fakt jsem neměl ani tušení, kde Charlotte může být. Předpokládal jsem, že ji tady potkám, že prostě jen dělá to, co vždycky, když se pohádáme – stěžuje si Jill, obrací oči v sloup a tváří se naštvaně, dokud za ní nepřilezu a neomluvím se. Ale dneska večer jsem ji ještě neviděl. Vytáhl jsem mobil a napsal jí, abych zjistil, co se děje.

O pět minut později mi ještě pořád neodpověděla a k našemu stolu se přišoural Heath, obrovitý fotbalista ze čtvrtáku. V ruce třímal do sebe naskládané kelímky, měl jich asi šest. Nejspíš to mělo ukázat, jak je drsnej, ale mně to spíš přišlo jako plýtvání.

„Faulknere,“ zabručel.

„No?“

Řekl mi, abych se zvedl, a já ho s pokrčením ramen poslechl a šel za ním ke svahu nad jezerem.

„Měl bys jít do patra,“ řekl mi s takovou vážností, že jsem se ani neptal proč.

Jonasův dům byl obrovský, odhadoval jsem, že má aspoň šest ložnic. Ale já měl zrovna štěstí, pokud se tomu tak vůbec dá říkat.

Odměnu jsem našel hned za prvními dveřmi. Byla tam Charlotte a kluk, kterého jsem neznal, v pozici, kterou kdybych si vyfotil na mobil, klidně by si ji někdo mohl splést s pornem, jakkoli by to nebyl můj umělecký záměr.

Odkášlal jsem si. Charlotte si taky odkášlala, ačkoli ji to muselo v dané situaci stát mnohem větší úsilí. V očích se jí zračila hrůza, když na prahu viděla stát zrovna mě. Ani jeden z nás nic neříkal. Potom ten kluk zaklel a zapnul si poklopec. „Co to má sakra bejt?“ dožadoval se.

„Ezro, já... já...“ blábolila Charlotte. „Nemyslela jsem, že tu budeš.“

„No, zato on rozhodně vypadal, že už bude,“ odsekl jsem kysele.

Nikdo se nezasmál.

„Kdo to je?“ zeptal se kluk a přejížděl pohledem mezi mnou a Charlotte. K nám na školu rozhodně nechodil, vypadal starší – nejspíš týpek z vejšky, co si chodí užívat na středoškolský párty.

„Já jsem její kluk,“ odpověděl jsem, ale znělo to nejistě, spíš jako otázka.

„To je on?“ sjel mě týpek zkoumavým pohledem a pak se obrátil k Charlotte. „Toho bych sejmul.“

Takže ona mu o mně vyprávěla? I když, abych pravdu řekl, tenhle debil by mě asi sejmout dokázal. Umím sice rozdávat tvrdé údery, ale jen raketou, ne pěstí.

„Co kdybyste to tady radši dokončili?“ navrhl jsem jim, otočil se na patě a šel chodbou zpátky.

Všechno by bylo v pohodě, kdyby Charlotte nevyběhla za mnou a netrvala na tom, že spolu stejně půjdeme v sobotu na ples. Všechno by bylo v pohodě, kdyby to neudělala zrovna uprostřed obývacího plného lidí. A všechno by bylo jinak, kdybych svoje auto ve strachu z opilých řidičů nezaparkoval tak daleko od domu.

Možná že kdyby se aspoň jedna z těchhle věcí nestala, nevjel bych do zatáčky na Princeton Boulevard právě ve chvíli, kdy se ze stopky zpoza rohu vyřítilo černé SUV.

Nevím, proč lidi říkají, že někoho „srazilo auto“, jako by se to auto osobně rozhodlo někoho srazit. Já to nejdřív schytl od airbagu, potom od volantu a dveří na straně řidiče a pak od toho sloupku, co do něj v autě naráží koleno.

Byla to ohlušující rána a já měl pocit, že se na mě všechno navalilo a rozmáčklo mě to na placku. Ucítil jsem pach zhasnutého motoru, jako spálená guma s příměsí soli a kovu. Všichni se vyhrnuli ven na trávník před Biedeckerovic dům a já skrz kouř vycházející zpod kapoty viděl zástup holek v šatičkách bez ramínek, jak vytahují mobily a s vážnými výrazy si tu bouračku fotí.

A já jen seděl a z plna hrdla se smál, protože jsem stoletý nesmrtelný upír a nic se mi nemůže stát.

Ne, dělám si srandu. Bylo by fakt super, kdybych se z toho prostě jen otrépal a odjel, jako ten pitomej hajzl, co se po tom nárazu ani nezastavil. Kdyby všichni z párty okamžitě nezdrhli v panickém strachu, že je policajti zabásnou za to, že se jako nezletilí nalévají alkoholem. Kdyby se mnou Charlotte nebo aspoň někdo jiný z mých domnělých přátel zůstal a jel se mnou sanitkou do nemocnice, místo aby se vypařili a nechali mě tam, blouznícího bolestí. Kdyby na sebe moje matka nejdřív nenavěsila svoje nejlepší šperky a ve spěchu si rtěnkou neopatřala i zuby, než se za mnou vydala na pohotovost.

Hrozný, co, jak si pamatuju takový hovadiny? Malé, nedůležité detaily uprostřed strašlivé pohromy.

Zbytek se mi fakt vyprávět nechce a doufám, že mi to nebudete mít za zlé. Prožít si to jednou mi bohatě stačilo. Moje BMW Z4 bylo totálně na odpis, stejně jako všechno ostatní v mém životě. Doktoři mi řekli, že zápěstí budu mít v pohodě, ale nohu jsem měl rozmaširovanou napadrť. Moje koleno se už spravit nedalo.

Ale tenhle příběh není o Tobyho dvanáctých narozeninách nebo o mojí bouračce na Jonasově večírku. Ne tak docela.

V organické chemii existuje jeden typ úloh, co se jmenuje retrosyntéza. Dostanete sloučeninu, která se v přírodě nevyskytuje, a musíte jít pozpátku, krok za krokem se dobrat k tomu, jak vznikla, jaké podmínky vedly k jejímu zrodu. A když to správně vyřešíte, dá se ta rovnice číst oběma směry, takže vlastně nemůžete odlišit otázku od odpovědi.

Ještě pořád si myslím, že na každého v životě, ať je sebeobyčejnější, čeká jediný tragický okamžik, po kterém teprve přijde to opravdu nejdůležitější. Ten okamžik je jako katalyzátor – první krok té rovnice. Ale to, že znáte první krok, vás ještě nikam neposune – výsledek určuje teprve to, co přijde po něm.

2

Takže kdo jsem byl po své osobní tragédii? Ze začátku jsem se nedokázal vypořádat s čiperným optimistickým přístupem sestřiček na dětském oddělení a choval jsem se jako ufnukaný hajzlík. Pak jsem byl cizincem ve vlastním domě, protože jsem dočasně musel bydlet v přízemí v pokoji pro hosty. Byl jsem invalida, když se to tak vezme, což je asi nejhorší způsob, jak popsat člověka, který by se měl zotavovat. Byl jsem invalidní, což je opak validního, a to, co není validní, je neplatné. Z matematického hlediska to, co je neplatné, prostě neexistuje.

Takže se na mě to slovo vlastně hodilo. Býval jsem Ezra Faulkner, zlatíčko a oblíbenec všech, ale to už teď neplatilo. A víte, jak to vím?

Tohle jsem ještě nikdy nikomu neřekl, ale poslední den prázdnin, ten večer předtím, co jsem měl nastoupit do čtvrtáku, jsem se jel projet ke škole. Bylo už pozdě, kolem jedenácté, naši už spali. Pečlivě udržované cestičky v naší oplocené a strážované čtvrti byly potměnělé a nevysvětlitelně liduprázdné, jak to tak na předměstích bývá. Jahodová pole na druhé straně silnice vypadala, jako by se táhla až do nekonečna, ale ze starých rančů a zemědělských usedlostí už tu ve skutečnosti moc

nezbývalo – jenom malý pomerančovníkový sad naproti čínské tržnici a dělicí ostrůvky mezi silnicemi ve městě, na nichž ještě v zajetí rostly platany vysázené v minulém století.

Když se nad tím zamyslíte, na tom, bydlet si v hlídané čtvrti plné vil ve španělském koloniálním stylu, zatímco sotva kilometr od vašeho domu ohýbají hřbet emigrantů při nelegální práci na jahodových polích a vy kolem nich musíte každé ráno jezdit do školy, je něco fakt depresivního.

Střední škola Eastwood High je nejdál na sever, co se dá ve městě Eastwood v Kalifornii dojet. Vypadá jako nějaká štuková pevnost vklíněná do úpatí okolních kopců. Zaparkoval jsem na parkovišti pro učitele, protože proč ne? Nebo jsem si to aspoň říkal. Ve skutečnosti to ale nebylo ani tak rebelství, jako spíš projev slabosti. Parkoviště pro učitele je totiž přímo nad tenisovými kurty.

Z plaveckého bazénu se sem přes zeď linuly chlorové výpary. Na horním dvorku už školník nad stolky vytáhl plážové slunečníky. Viděl jsem jejich frajersky zprohýbané siluety.

Strčil jsem klíček do zámku dveří vedoucích na můj oblíbený kurt, otevřel si a zapřel dveře sportovní taškou. Moje raketa, kterou jsem v ruce nadržel už pár měsíců, vypadala přesně tak, jak jsem si ji pamatoval. Od rukojeti se odchlipovala černá páska a rýhy v rámu svědčily o tom, že je nejvyšší čas pořídit si novou. Ale to se samozřejmě nestane. Novou raketu si už nepořídím. Nikdy.

Upustil jsem hůl na zem a kulhal k základní čáře. Můj fyzioterapeut mi ještě ani nedovolil jezdit na rotopedu, a ani můj druhý terapeut by s tím asi nesouhlasil, ale to mi bylo jedno. Potřeboval jsem zjistit, jak špatné to do-

opravdy je, na vlastní oči se přesvědčit, že to, co mi řekli doktoři, je pravda – že se sportem je konec. „Konec.“ Jako by dvanáct let mého dosavadního života nebylo víc než hodina tělocviku, kterou ukončilo zazvonění.

Vytáhl jsem z kapsy míček a nachystal se na měkký servis, takový mírný úder, co jsem používal při druhém podání, abych neudělal dvojchybu. Sotva jsem dýchal. Nadhodil jsem si míč do výšky a švihl raketou. Nebylo to úplně ono, ale dalo se. Míček dopadl přímo na kříž. Sice jsem mířil do pravého zadního rohu, ale tohle nebylo špatné.

Potrásl jsem zápěstím. Ortéza mě nepříjemně svírala, ale bylo mi jasné, že sundat ji nemůžu. Pak jsem si nadhodil druhý míč a vši silou do něj praštil. Raketu jsem natočil tak, abych do podání dal trochu falše. Doskočil jsem na svoji zdravou nohu, ale setrvačností jsem ještě letěl dopředu. Zapotácel jsem se, omylem jsem došlápl plnou vahou na druhou nohu a kolenem mi projela nečekaně pronikavá bolest.

Když konečně zeslábla do obvyklého tupého brnění, které v podstatě nikdy neodeznělo, zjistil jsem, že míček se mi povaluje u nohou, jako by se mi vysmíval. Špatný servis. Ani nepřešel přes síť.

A to byl konec. Nechal jsem míčky na kurtu, strčil raketu zpátky do tašky a zvedl ze země hůl. V duchu jsem přemítal, proč jsem se vůbec snažil.

Když jsem za sebou zamkl kurt, školní pozemky mi najednou připadaly strašidelné. Prázdné školní budovy se krčily v hrozivých stínech okolních kopců. Jasně, neměl jsem se vůbec čeho bát – teda kromě prvního školního dne, kdy už se nebudu moct všem vyhýbat tak, jak jsem to dělal celé léto.

Eastwoodská střední škola byla moje království, místo, kde každý věděl, kdo jsem, kde jsem nikdy nemohl udělat nic špatně. A tenisové kurty – hrál jsem na nich za svoji školu už od deváté třídy. Tehdy to bylo všechno moje, nacházel jsem mezi úhledně nalinkovanými bílými čarami v obdélnících zeleně klid. Tenis byl jako videohra, ve které jsem už vyhrál tolikrát, že radost z vítězství se dávno vytratila. Hra, v níž jsem pokračoval jen proto, že se to ode mě čekalo, a dělat věci, co ode mě lidi čekají, mi vždycky šlo. Ale to už neplatí, protože teď už ode mě nikdo nic nečeká. Už nejsem všeobecně oblíbené zlatíčko. Na zlatu je totiž nejzajímavější to, jak rychle ztratí lesk.

3

Na střední škole se vám může veřejně stát spousta nečekaných potupných věcí, ale já žádnou z nich nezažil až do 8.10 ráno toho dne, co mi začal poslední rok školy. Protože ten den v 8.10 ráno jsem si uvědomil nejen to, že nemám s kým jít na slavnostní zahájení, ale taky to, že si budu muset sednout do první řady, protože na tribuně bych neměl dost místa na svoje koleno.

V první řadě vždycky byli jen učitelé a jedna emo holka na vozíčku, co o sobě tvrdila, že je čarodějnice. Jenže já rozhodně nebudu před zraky celé školy trapně hopkat po schodech na tribunu. A sledovali mě fakt všichni, cítil jsem na sobě jejich pohledy, ale tentokrát se na mě jejich oči neupíraly proto, že jsem byl rekordním počtem hlasů zvolen předsedou studentské rady, nebo proto, že jsem se ve frontě na kafe držel za ruku s Charlotte Hydeovou. Tohle bylo něco jiného. Měl jsem sto chutí se omluvně nahrbit a pokusit se zamaskovat temné kruhy pod očima a fakt, že na rozdíl od ostatních na mně léto nezanechalo žádné opálení. Měl jsem sto chutí prostě zmizet.

Tribuna byla rozdělená do sekcí a nad každou se skvěl oblouk z balónků a plakát s krepovým slovem.

Sedl jsem si přímo pod R v nápisu HURÁ ZPÁTKY DO ŠKOLY a díval se na členy studentské rady, jak se choulí v hloučku uprostřed basketbalového hřiště, ve slunečních brýlích a plastických havajských věncích. Jill Nakamurová, nová předsedkyně třídy, na sobě měla vršek od bikin a ustřižené džínové šortky. Pak se hlouček rozestoupil a já zahlédl Charlotte, jak se směje se svými kamarádkami v krátkých sukních, jaké nosí roztleskávačky. Naše pohledy se střetly a Charlotte se rozpačitě odvrátila, a já v tu chvíli věděl, že tragédie, která se stala na párty u Jonase Biedeckera, je jen a jen moje.

A pak se stal malý zázrak. Sedl si vedle mě Toby Ellicott.

„Slyšels o těch včelách?“ zeptal se mě vesele.

„Cože?“

„Prej mizej,“ odpověděl. „Vědci jsou z toho úplně v řiti. Dneska ráno jsem to četl v novinách.“

„Třeba to je jen kachna,“ namítl jsem. „Jak se něco takového dá vůbec dokázat?“

„Sčítání včel? No, to je fuk, já rozhodně hodlám investovat do medu.“

Toby a já jsme spolu pořádně nemluvili už pár let. Toby chodil do debatního kroužku a každý jsme měli jiný rozvrh. Už to nebyl ten obrýlený, oplácáný nejlepší kamarád, o kterého jsem přišel někdy na začátku sedmé třídy. Tmavé vlasy mu pořád poletovaly kolem celé hlavy, ale teď byl štíhlý a měřil skoro metr devadesát. Upravil si pod krkem motýlka, rozepnul si sako a natáhl si nohy před sebe, jako by sedět v učitelské řadě byla ta největší pocta.

„Měl by sis pořídit takovou tu hůl s mečem uvnitř,“

navrhl mi. „To by bylo fakt hustý. Kdybys měl zájem, vím o týpkovi, co by ti ji sehnal.“

„Ty znáš někoho, kdo dokáže sehnat hůl s mečem uvnitř?“

„Mám svoje pochybný známosti, netvař se tak pře-kvapeně, Faulknere. Technicky vzato se specializuje na nelegálně držené zbraně.“

V tu chvíli začala z tlampačů řvát hudba. Tedy nejdřív se ozvalo ohlušující statické prásknutí a hned nato první akordy už dávno ohraného singlu od Vampire Weekend. Studentská rada začala tleskat takovým tím trapným způsobem, co má rozjet zábavu, a Jill do mikrofonu zakvičela něco o tom, jak strašně natěšená je na ten nejlepší školní rok *ever*.

Pak se z nějakého nevysvětlitelného důvodu dali do podivně houpavého havajského tance. Nedokázal jsem skousnout, jak je to celé špatně – tancovat hula-hula do rytmu afrických bubnů písničky od americké punk-rockové skupiny.

„Prosím tě, štípni mě,“ zavrčel Toby.

„NO TAK, ČTVRTÁCI, POJĎME DO TOHO!“ vyřvávala Jill.

Ozvala se ohlušující odpověď.

„NESLYŠÍM VÁS!“ kontrovala Jill a zhoupla se v bocích.

„Zab mě,“ skučel Toby.

„Klidně, ale nemám tu svoji hůl s mečem,“ uchechl jsem se.

Paní Levinová, učitelka, která seděla vedle Tobyho, nás sjela nazlobeným pohledem. „Pánové, buď se chovejte slušně, nebo běžte,“ zabručela.

Toby vyprskl.

Když písnička konečně skončila, vzal si mikrofon Jimmy Fuller. Na sobě měl tenisový úbor a mně neuniklo, že tenisový tým letos zjevně dostal nové soupravy.

„Jak je, Eastwoode?“ zahřměl. „Nastal čas představit vám sportovce, co vás letos budou reprezentovat!“

V tu chvíli se otevřel postranní vchod do tělocvičny a dovnitř se nahrnulo fotbalové mužstvo v dresech s vyčpanými rameny. Za ním klusal basketbalový tým a za ním tenisový tým a pak hráči vodního póla, ale to už jsem dávno přestal dávat pozor. Celý můj bývalý život defiloval po basketovém hřišti a já seděl v učitelské řadě a ani omylem jsem jim nehodlal tleskat. Ze všeho nejvíc jsem chtěl zdrhnout, utéct ze slavnostního zahájení, utéct od toho všeho.

„Hej, Ezro,“ oslovil mě falešným šepotem Toby. „Nemáš nikotinovou náplast, kámo?“

„A ven,“ osopila se na nás paní Levinová. „Oba dva, a fofrem!“

Toby a já jsme si vyměnili pohled, pokrčili rameny a vzali si batohy.

Venku bylo krásně, neskutečně modré nebe bez mráčku a jasně zářící slunce. Přimhouřil jsem oči, schoval se zpátky do stínu štukového přístřešku a šátral po slunečních brýlích.

„Nikotinovou náplast?“ zeptal jsem se nevěřicně.

„No, jsme venku, ne? Takže to splnilo účel,“ odsekl samolibě Toby.

„Jo, to asi jo. Díky.“

„Za co? Já odtamtud chtěl vypadnout taky. Levinový strašně smrdí z pusy.“

Nakonec jsme se ulili do Přístavku, studovny mezi třídou debatního kroužku a novinářským doupětem.

Všichni ostatní byli na zahájení, takže se k nám z tělocvičny v pravidelných intervalech neslo tlumené skandování.

„Zní to jak v Disneylandu,“ zašklebil se Toby.

„Překvapilo mě, že to vůbec vytáhl. „Byl jsi tam od té doby?“ zeptal jsem se.

„Děláš si srandu? Jezdím tam každé den. Dali mi doživotního volňáka. Jsem teď něco jako starosta Disneylandu.“

„Takže ne,“ odvodil jsem si.

„A ty?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Třeba by ti dali volňáka pro invalidy,“ ryl do mě Toby. „Nemusel bys čekat v žádnéjch frontách.“

„Až příště pozvu nějakou holku na rande, určitě se jí o tom zmíním.“

Z nějakého důvodu mi nevadilo, že si ze mě Toby utahuje. A to jsem přitom na svoje kulhání a hůl byl docela citlivý. Taky byste byli, kdybyste celé letní prázdniny strávili snahami zahnat svoji přespříliš starostlivou matku od dveří koupelny, za nimiž postávala pokaždé, když jsem se chtěl vysprchovat. (Děsila se, že uklouznu a zabiju se, protože jsem jí nedovolil namontovat do sprchy taková ta kovová madla. Já se zas děsil, že vleze dovnitř a nachytá mě, jak... ehm, jak se sprchuju.)

„Do jakýho týmu se letos přihlásíš?“ zeptal se Toby. Každý rok jsme se podle osnov museli účastnit nějaké týmové aktivity.

„Do debatního,“ přiznal jsem a najednou mi došlo, že do něj nejspíš bude chodit i Toby.

„Vole, letos jsem kapitán! Měl bys určitě reprezentovat.“

„Jdu tam jen proto, že je to povinný,“ namítl jsem.
„Rétorika není zrovna můj šálek studenýho kafe.“

Dřív jsem žil v domnění, že debatní kroužek je pro podivíny, co si o víkendu navlíknou kvádra a myslí si, že mají co smysluplného říct k zahraniční politice, protože chodí na Společenské vědy II.

„To možná není, ale dlužíš mi to. Dostal jsem nás z toho zahájení,“ vyjednával Toby.

„Ne, jsme si kvit, protože v osmý třídě jsem Tugovi Masonovi zakázal, aby ti nachcal do batohu.“

„Ne, pořád mi dlužíš, protože Tug mi potom nachcal do láhve s pitím.“

„Jo, na to už jsem zapomněl.“

V ten moment zazvonilo.

„Hej, Faulknere, chceš slyšet něco fakt depresivního?“ zeptal se Toby a chňapl po svém batohu.

„Co?“

„Ještě ani nezačala první hodina.“

4

Na tom, že jsem začal chodit na rétoriku, bylo nejzajímavější to, že jsem dostal lichý rozvrh. Na Eastwood High se rozvrh dělá v blocích a já měl stejně jako ostatní sportovci vždycky sudý rozvrh. Ale teď už ne.

Jako první jsem měl Evropské dějiny II, tedy vyšší úroveň. Což bylo dost nešťastné, protože a) evropské dějiny vyučoval můj bývalý tenisový trenér pan Anthony, který b) měl třídu v druhém patře budovy 4, což znamenalo, že c) budu muset jít po schodech.

Schody se přes léto staly mým úhlavním nepřítelem, a já se ze všech sil snažil se vyhnout veřejné konfrontaci. Měl jsem si u školníka vyzvednout klíč k výtahu, a k němu bych dostal i takovou tu modrou cedulku s vozíčkářem do auta, kterou jsem si stejně ani omylem nehodlal vystavit.

Když jsem se konečně po zadním, skoro neužívaném schodišti blízko parkoviště dohrabal na první hodinu, pan Anthony už si dělal docházku. Na chvíli se nad třídnicí zarazil a sjel mě zamračeným pohledem, a já v tichosti omluvně zahučel do zadní řady.

Když přečetl moje jméno, chabě jsem zamumlal „zde“ a ani jsem nezvedl oči. Byl jsem celkem překvapený, že

mě vůbec vyvolal. Většina učitelů měla ve zvyku u mého jména zahlásit „Ezra Faulkner tady je“ a hned zaškrtnout políčko v seznamu a jet dál. Jako by jim moje přítomnost přinášela nějaké zvláštní potěšení, jako by díky mně měla jejich hodina být lepší.

Jenže když se kouč Anthony u mého jména zarazil a já musel svoji účast potvrdit o něco hlasitěji, ačkoli moc dobře věděl, že tu jsem a přišel jsem pozdě, na chvíli mě napadlo, jestli tady doopravdy jsem. Vzhlédl jsem. Kouč Anthony se na mě mračil způsobem, který používal vždycky, když jsme se podle něj při tréninku flákali.

„Pane Faulknere, berte to jako první varování za pozdní příchod,“ zavrčel.

„Ano prosím,“ zamumlal jsem.

Pan Anthony pokračoval ve čtení jmen, ale já už pořádně neposlouchal. Při jednom jménu, které jsem nezachytil, to ve třídě zašumělo. Nová spolužačka. Seděla úplně na druhé straně místnosti, blízko polic s knihami. Viděl jsem jen zelený rukáv svetru a vodopád rudých vlasů.

Sylabus nebyl nijak překvapivý, ačkoli si pan Anthony zjevně myslel opak. Vysvětloval nám, co to znamená, chodit na vyšší úroveň evropských dějin, jako kdyby někdo z nás minulý rok nechodil k paní Welshové na vyšší úroveň amerických dějin. Hodně kluků z tenisu nemělo kouče Anthonyho rádo, protože byl podle nich moc přísný. Já byl na přísné trenéry zvyklý, ale brzo mi došlo, že ve třídě, kde nebyli žádní další sportovci, je pan Anthony prostě jenom despota.

„Všichni jste si zajisté přes léto načetli povinnou četbu,“ řekl tónem, který zněl spíš jako obvinění než jako konstatování. „*Evropský středověk: Od pádu Říma k rene-*

sanci. Pokud jste se neobtěžovali, budete muset změnit plány na víkend. Klidně by se dalo říci, že vaše původní plány skončí v propadlišti *dějin*.“

Nikdo se nezasmál.

Římské impérium: 200 př. n. l. – 474 n. l., naškrábal na tabuli a zvedl obočí, jako by to byl jeho soukromý vtípek. Rozhostilo se hrozivé ticho, během nějž jsme se snažili vymyslet, proč nic neříká, až nakonec zvedl ruku Siao Lin.

„Odpusťte, ale nemělo by tam správně být 476 našeho letopočtu?“ zamumlal.

„Děkuji, pane – eh – Line, za to, že vykazujete alespoň matné známky gramotnosti,“ prskl pan Anthony a letopočet na tabuli opravil. „Mohl by nám nyní někdo vysvětlit, proč je *Svatá říše římská* nesprávné označení? Pane Faulknere?“ Kdybych ho neznal, skoro bych řekl, že se kouč Anthony pohrdlivě ušklíbl. No tak jo, fakt se ušklíbl. Chápal jsem, že je zklamaný, že už nemůžu hrát, ale trochu jsem doufal, že to nebude tak hrotit.

„Protože to se říká až po Karlovi Velikém?“ řekl jsem a obtahoval si písmena v nadpisu.

„To je odpověď jako ze zvláštní školy,“ prohlásil kouč Anthony. „Mohl byste se laskavě vyjadřovat jako student aspirující na univerzitní studium?“

Nevím, co mě to popadlo, asi jsem prostě nechtěl, aby se po mně kouč Anthony vozil celý zbytek roku, každopádně než jsem si to stihl rozmyslet, opřel jsem se do židle a sypal ze sebe vysvětlení. „Fajn. Dva důvody. Za prvé, *Svatá říše římská* se jmenovala prostě Franská říše, dokud papež nekorunoval Karla Velikého římským císařem. A za druhé, nebyla ani svatá, ani římská, a už vůbec ne říše. Bylo to prostě takový volný uskupení germánských kmenů.“

Ještě nikdy jsem si o hodině pusy na špacír nepustil, a okamžitě jsem toho litoval. Obvykle jsem znal správnou odpověď, když mě vyvolali, a známky jsem měl poměrně slušné, ale rozhodně se o mně nedalo říct, že by mi to bůhvíjak páliło. Prostě jsem jen přes léto hodně četl a přemýšlel, protože nic lepšího jsem na práci stejně neměl.

„Užijte si víkend, pane Faulkner,“ ušklíbl se kouč Anthony a mně došlo, že místo aby mi dal pokoj, došáhl jsem jen toho, že dostal nepřekonatelnou chuť mi to vrátit i s úroky.

Úplně jsem zapomněl, že se kvůli rannímu slavnostnímu zahájení posunul rozvrh, takže jsem byl na půl cesty ke dveřím v domnění, že už je přestávka, když mi někdo poklepal na rameno.

Byla to ta nová holka. V ruce svírala pomuchlaný papír s rozvrhem a zírala na mě, jako bych jí nějakým způsobem dal důvod myslet si, že jsem nejlepší člověk, s kterým se první den školy může dát do řeči. Její oči mě překvapily – byly hluboké a zneklidňující a temně modré, až vás to nutilo přemýšlet, jestli se náhodou nerozestoupí nebe, když se tahle holka naštve.

„Ehm, promiň,“ řekla a znovu se podívala na svůj rozvrh. „První hodina měla končit v devět třicet pět, ale zvonilo až v devět padesát a –“

„To kvůli zahájení,“ vysvětloval jsem. „Mezi druhou a třetí hodinou není přestávka.“

„Aha.“ Holka si odrhnula z čela ofinu a zaváhala. „Jakou máš další hodinu?“ zeptala se nakonec.

„Americkou literaturu.“

„Já taky. Ukážeš mi, kudy se tam jde?“

Normálně bych to klidně udělal. Ve třetáku jsem první týden školy dokonce párkrát pomohl zmateným prvákům, kteří stáli na nádvoří a bezmocně zírali do mapek na rubu svých rozvrhů, jako by se ztratili v nějakém složitém labyrintu.

„Ne, promiň,“ řekl jsem a nenáviděl se za to.

„Hm, tak nic.“

Díval jsem se, jak odchází, a v duchu přemítal, jak všechny holky na Eastwood High, nebo aspoň ty, co stály za povšimnutí, vypadají úplně stejně: blond vlasy, spousta make-upu, nesmyslně drahé kabelky. Tahle holka byla úplně jiná a já moc nevěděl, co si myslet o ošuntělé klučičí košili, kterou nosila zastrkanou do džínových šortek, ani o ošoupané kožené brašně přes rameno jako vystřižené z nějakého starého filmu. Jinak ale byla hezká a já dumal, odkud asi je a proč se ani trochu nesnaží zapadnout. Chtěl jsem jít za ní a omluvit se, nebo jí to aspoň vysvětlit. Ale neudělal jsem to. Místo toho jsem znovu svedl souboj se schodištěm blízko parkoviště, přešel nádvoří k budově 1 a dveře třídy otevřel dobrých pár minut po zazvonění.

Pan Moreno nás už loni měl na britskou literaturu. Říkal se, že už dvacet let píše román, a buď upřímně zbožňoval učení, anebo nikdy nedospěl, protože to, jak usilovně se nás snažil nadchnout pro Shakespeara, bylo až trochu depresivní.

Morenovi bylo jedno, že jdu pozdě. Ani si toho nevsíml. Zdálo se, že mu nejde zprovoznit DVD přehrávač, protože před ním klečel s diskem v zubech a hrabal se v kabelech. Nakonec se do toho trochu arogantně vložil Luke Sheppard, předseda filmového klubu, takže jsme

si všichni mohli sednout a sledovat *Velkého Gatsbyho* – původní film, ne ten remake. Ještě nikdy jsem to neviděl. Byl to dost staromódní film a trochu mě nudil. Měli jsme *Velkého Gatsbyho* v povinné četbě na léto, ale ten film nebyl zdaleka tak dobrý jako kniha.

Nejhorší na něm ale byla ta scéna s autonehodou. Věděl jsem, že to přijde, ale i tak jsem se na to nemohl pořádně dívat. Zavřel jsem oči, ale stejně jsem to slyšel, slyšel jsem, jak policista okounějícímu davu vykládá, jak ten hajzl ani nezastavil. I se zavřenýma očima jsem cítil, jak na mě všichni zírají, a přál jsem si, aby nezírali. Trochu mě rozčilovalo, jak mě spolužáci sledují, jako bych je děsil a fascinoval zároveň. Jako bych mezi ně už nepatřil.

Když hodina skončila, chvíli jsem se rozhodoval, jestli jít na sluncem zalité nádvoří. Moje stará parta sedávala u nejprominentnějšího stolku u zdi, která nádvoří dělila na horní a dolní část. Představoval jsem si je v nových tenisových úborech, jak si první den školy vykládají historky z letních soustředění a dovolených na pláži, jak se vysmívají tomu, že prváci vypadají jako malé děti. A pak jsem si představil, jak si k nim přisedám. Jak nikdo nic neříká, ale všichni si myslí totéž: Už k nám nepatříš. Už jsem nebyl předseda třídy ani kapitán tenisového týmu. Už jsem nechodil s Charlotte, neřídil jsem nablýskaného bavoráka. Byl jsem sesazen z trůnu, takže se jen hodilo, abych se uchýlil do exilu. A proto jsem se nádvoří úplně vyhnul, a místo abych riskoval poslední špetku důstojnosti, schoval jsem se se sluchátky na uších do stínu těch nepoužívaných schodů u parkoviště a marně přemítal, proč mi nedošlo, jaká hrůza to ve skutečnosti bude.

Ve čtvrtáku byla španělština společná pro celý ročník

a měla nás na ni stále stejná učitelka jako loni, paní Martinová. A už loni nás vybidla, ať jí říkáme *Señora Martínez*, což bylo naprosto směšné, vzhledem k tomu, že její manžel byl pastor v místním luteránském kostele. Byla to taková ta mateřsky působící úča, co pečce cukroví, nosí na svetrech tematické brože podle ročního období a ke studentům se chová, jako by ještě byli na základce.

Tentokrát jsem do třídy nakráčel jako první a paní Martinová se rozzářila a šeptem mi oznámila, že se za mě po té nehodě v kostele modlili. Napadala mě celá řada lepších věcí, za které se mohli modlit, ale neměl jsem to srdce jí kazit radost.

„*Gracias, Señora Martínez*,“ zamumlal jsem a sedl si na svoje obvyklé místo.

„Zdar, Faulknere,“ kývl mi na pozdrav Evan, když spolu s třemi dalšími kluky z tenisového oddílu vklouzli do lavic kolem mě, jako by se nechumelilo. Nesli si s sebou papírové sáčky z Burger Kingu a na zádech měli nové batohy, takové ty profesionální, o které jsme u kouče žebrali celé věky. Ty batohy mě tak rozhodily, že jsem si nevšiml dvou věcí: jednak toho, že si na oběd vyrazili mimo školní jídelnu, a pak toho, že Evan měl na triku novou výšivku.

„Copak mi nepogratuluješ k tomu, že jsem kapitán?“ Evan hrábl do sáčku a vytáhl ohromný dvojitý hamburger. Třidu naplnila vůně smažené cibulky a mletého masa.

„Gratuluju,“ kývl jsem. Vlastně mě to ani nepřekvapilo. Evan byl koneckonců logická volba.

„No, někdo to po tobě vzít musel, ty kriplíku.“ Evanův hluboký hlas a surfařsky líná výslovnost způsobily, že ta urážka zněla v podstatě přátelsky.

Jimmy, který seděl za mnou, mi podal kyblík plný hranolků. „Dáš si?“

„Copak, už nemůžeš?“ zeptal jsem se smrtelně vážně.

„To ne, ale vzal jsem dost pro všechny, aby se *Señora* Martinová náhodou nenaštvala.“

Nemohl jsem si pomoci a vybuchl jsem smíchy.

„Vole,“ poplácál mě po rameni Evan. „Půjdeš s náma zejtra do Chipotle? Mexický úterý, čas na taco, ty pako!“

„Komu říkáš pako?“ zavrtěl jsem s úšklebkem hlavou.

Bylo to zvláštní. Celá parta se chovala jako vždycky a já na chvíli přemítal, jestli je to vážně tak snadné. Jestli bych fakt mohl jen tak jít na mexické jídlo s týmem, ke kterému už nepatřím. Jestli se mi vůbec chtělo s nimi trávit čas, když jsem teď místo vůdčí osobnosti byl spíš přítěží.

A pak v oblaku důvěrně známé ovocné vůně přitlančila Charlotte a hrábla si pro hrst hranolků do Jimmyho kyblíku. Sedla si na kraj Evanovy lavice a kratičká roztleskávačská sukně jí šustila kolem opálených stehů.

„A kde mám hranolky já?“ dožadovala se a dloubla Evana špičkou boty.

„Jimmy jich vzal dost pro všechny.“ Evanovi došlo, že to podělal, a protáhl obličej.

„Ale já si o hranolky neřekla Jimmymu, řekla jsem si tobě,“ našpulila Charlotte trucovitě rty.

„Sorry, láska. Já ti to vynahradím.“ Evan se k ní naklonil, aby ji políbil, a i když mi to předtím nedocházelo, teď už jsem měl jasno. Oni spolu chodí.

„Teď ne, mám mastný ruce,“ odstrčila ho Charlotte. „Vzal jsi aspoň nějaký ubrousky?“

„Sakra. Zapomněl jsem.“

Asi mě to nejspíš mělo mrzet, vidět svoji bývalku s jed-

ním z mých nejlepších kamarádů. Možná jsem měl přemýšlet nejen o tom, jak si spolu začali, ale hlavně kdy. Jenže já byl podivně nad věcí, jako bych už neměl sílu to řešit. S povzdechem jsem z batohu vytáhl balíček papírových kapesníků a podal je Charlotte.

„Dík.“ Ani se na mě nedokázala podívat a já netušil, jestli za to může lítost, nebo provinilost.

Pak se k nám přidala Jill Nakamurová, sluneční brýle stále ještě na nose. Objala Charlotte na přivítanou, jako by se před chvílí neviděly ve školní jídelně.

„Ty jo, letos máme společný snad jenom dvě hodiny,“ stěžovala si Charlotte.

Jill se vymlouvala, že jí rozvrh podělaly povinné schůzky studentské rady. Malinko jsem se pousmál. Ve skutečnosti mívala Jill už pár let stejný rozvrh jako já, ale oba jsme o tom podle nepsané dohody mlčeli.

Charlotte si balíček kapesníků strčila do tašky – to byly *moje* kapesníky!

„Panebožě,“ protáhla a rázně zatáhla zip. „Koukni na ni, jako by to vyhrabala v bedně se zapomenutýma hadramama.“

„Jo, v klukovský šatně,“ zadržovala smích Jill.

Ve dveřích stála ta nová holka a rozhlížela se po už převážně obsazených lavicích. Viděl jsem jí na očích, jak se tváří v tvář té nevyžádané pozornosti snaží být statečná. Naštěstí zrovna v tu chvíli předstoupila před tabuli paní Martinová, třikrát rytmicky tleskla, aby si zjedнала ticho (fakt, jako bychom stále byli na základce) a zvolala: „*Hola*, třído!“

Na španělštinu jsem nikdy neměl moc vyhraněný názor. Pět minut jsem většinou zabil obdivováním nejnovější brože paní Martinové a občas jsme se prostě jen

dívali na španělsky dabované disneyovky. Jenže dneska nám paní Martinová oznámila, že budeme dělat rozhovor se spolužákem a pak ho představíme třídě, a to *en español*, a mně došlo, že hodina španělštiny může být ještě mnohem horší než ranní slavnostní zahájení.

Lidi z mojí party, kteří se ke mně ještě před chvilkou chovali tak kamarádsky, se bleskově rozdělili do dvojic. Dřív jsem vždycky měl někoho do páru, ale to se zjevně změnilo. A pak jsem si všiml, že ta nová holka jen tak sedí a zírá na prázdnou stránku v sešitě.

Sedl jsem si na volné místo vedle ní a věnoval jí úsměv, který holkám obvykle připadal neodolatelný. „Takže, jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Neměli bysme mluvit španělsky?“ odsekla nezaujatě.

„Martinový je to fuk, hlavně když budem mluvit španělsky, až se budeme představovat celý třídě.“

„Tak to je fakt výzva.“ Potřásla hlavou. „Takže, *yo me llamo Cassidy. Como te llamas?*“

„*Me llamo Ezra*,“ odpověděl jsem a napsal si její jméno do sešitu. Cassidy. To zní pěkně.

Na chvíli jsme se odmlčeli a jen jsme poslouchali jednu dvojici, jak křečovitě zápolí s otázkami ve španělštině. Nikdo z ostatních se nenamáhal, protože přesně jak jsem řekl, paní Martinové to bylo úplně jedno.

„No?“ vyběhla mě Cassidy.

„Ehm, jo, promiň. *De donde has venido?*“

Cassidy zvedla obočí. „*He venido de la Barrows School en San Francisco. Y tú?*“

O Barrows School jsem nikdy neslyšel, ale představoval jsem si ji jako snobskou přípravku, takže to, že se Cassidy objevila zrovna tady na Eastwood High, bylo o to podivnější. Odpověděl jsem jí, že jsem odsud.

„Takže, ehm, *es una escuela donde duerme uno con el otro?*“ ptal jsem se dál. Moje španělština přes prázdniny dost zrezivěla, a beztak jsem ji nikdy pořádně neuměl.

Cassidy vyprskla smíchy, takovým tím spontánním způsobem, jako když se něčemu chechtáte na párty nebo u oběda, ale nikdy ne ve ztichlé třídě. Charlotte a Jill se prudce otočily a sjely nás pohledem.

„Sorry.“ Cassidy zvedla koutky v posměšném úšklebku. „Fakt ses chtěl zeptat, jestli tam studenti spolu spí?“

Oklepal jsem se. „Snažil jsem se zeptat, jestli to je internátní škola.“

„*Sí, es un internado,*“ řekla Cassidy. „Možná bysme se fakt měli bavit anglicky.“

Takže jsme přešli do angličtiny a já se dozvěděl, že Cassidy se zrovna vrátila z letního kurzu na Oxfordu, kde studovala Shakespearovo dílo, že jednou málem na víkend uvízla v Transylvánii a že se snažila naučit hrát na kytaru na střeše koleje, protože gotické budovy mají skvělou akustiku. Já nikdy ani nebyl za hranicemi – pokud se nepočítá výlet do tři hodiny vzdálené Tijuany, kam jsme s Jimmym, Evanem, Charlotte a Jill vyrazili o jarních prázdninách. Rozhodně jsem nikdy nebyl v divadle Globe, nikdy mi neukradli pas cikáni pod Draculovým hradem ani jsem nikdy nelezl oknem na střechu s kytarou na zádech. Všechno, co jsem kdy udělal, co mě definovalo, bylo už dávno minulostí. Ale Cassidy trpělivě čekala s plnicím perem nad prázdnou linkovanou stránkou svého sešitu.

S povzdechem jsem jí vyklopil standardizovanou odpověď z hodin cizího jazyka: že je mi sedmnáct let, můj nejoblíbenější sport je tenis a můj oblíbený předmět dějepis.

„No,“ vydechla Cassidy, když dopsala poslední slovo. „To bylo každopádně velice nudné.“

„Já vím,“ zamumlal jsem. „Sorry.“

„Já to nechápu,“ pokračovala zamračeně. „Všichni se ti vyhýbají jako čert kříži, ale pořád na tebe zíraj. A pak si jen tak sedneš s *tamtěma*, jako bys byl podělanej král plesu, nebo jak tomu říkáte, a přitom o sobě dokážeš říct jen *me gusta el tenis*. A to ho zjevně ani nehraješ.“

Pokrčil jsem rameny a snažil se nedat najevo, jak moc mě vyvedlo z rovnováhy, že si všímá takových věcí.

„Možná že jsem bejval král plesu,“ vymáčkli jsem ze sebe nakonec.

To ji vytočilo. Snažil jsem se nesmát se tomu, jak směšně to teď všechno působilo, ta pitomá umělohmotná korunka a žezlo, co se mi na ně práší na polici, a přitom jsem se loni na ten ples ani nedostal.

Seděli jsme vedle sebe a zdvořile se ignorovali, dokud na nás nepřišla řada.

„*Yo presento* Cassidy,“ řekl jsem a Charlotte se hlasitě zahihňala.

Paní Martinová se zamračila.

„Butche Cassidyho,“ zašeptala teatrálně Charlotte a Jill jen těžko potlačovala hysterický smích.

Věděl jsem, jaká Charlotte dokáže být, a poslední, co Cassidy potřebovala, bylo stát se nejnovějším objektem její tyranie. A tak jsem si vymyslel nudnou historiku o tom, že Cassidy chodí na balet, její nejoblíbenější předmět je angličtina a její mladší brácha hraje fotbal. Prokázal jsem jí tím službu, udělal jsem z ní někoho nezajímavého, aby se po ní Charlotte nevozila. Jenže Cassidy to tak očividně nepřipadalo, protože když jsem domluvil, zlověstně se na mě usmála, vyhrnula si rukávy a s naprostým klidem třídě oznámila: *Tohle je Ezra. Býval králem plesu a je nejlepší tenista na celé škole.*

5

Doma jsem se převlékl do sportovních kraťasů a natáhl se na lehátko na zahradě. Matrace byla zaprášená a já se za zvuků vody pleskající o kameny v umělém vodopádu snažil si vzpomenout, kdy v našem bazénu naposledy někdo plaval. Slunce mě páliło na kůži. Zářilo tak jasně, že jsem sotva dokázal přečíst zadání domácího úkolu v učebnici španělštiny.

„Ezro, co tam děláš?“ zatrykovala mamka tak nahlas, až jsem nadskočil.

Obrátil jsem se na břicho a přimhouřenýma očima se podíval k domu. Mamka stála za sítí ve dveřích s podložkou na jógu pod paží.

„Už jdu dovnitř,“ zavolal jsem na ni.

„Cos tam dělal?“ zeptala se mě klidným hlasem, když jsem došel do kuchyně. Na sobě ještě pořád měla oblečení na jógu, a vypadala mnohem mladší než na svých 47 let.

Pokrčil jsem rameny. „Myslel jsem, že bych se mohl trochu opálit. Jsem strašně bledej.“

„Ach, zlatíčko.“ Vytáhla z lednice limonádu a nalila nám oběma skleničku. „Víš přece, že nemáš chodit na sluníčko.“

Odfrkł jsem si a napil se limonády. Chutnala hrozně. Moje mamka kupovala zásadně zdravé a bio věci, což znamenalo, že v nich vždycky chyběla minimálně jedna klíčová ingredience, jako třeba lepek, cukr nebo chuť.

Ale s tím sluníčkem měla pravdu. Ještě pořád jsem po poslední operaci kolene musel brát prášky proti bolesti a jedním z mnoha báječných vedlejších účinků byla zvýšená citlivost na slunce. Po těch dvaceti minutách u bazénu se mi trochu motala hlava, ale nepřiznal bych jí to ani za nic.

„Jak bylo ve škole?“ Máma měla ve tváři účastný výraz, ztělesněná starostlivost.

Tichá potupa, pomyslel jsem si.

„Pohoda,“ řekl jsem.

„Něco zajímavého?“ tlačila na mě.

Pomyslel jsem na to, jak mě vyhodili ze slavnostního zahájení kvůli hypotetické nikotinové náplasti (jen tak mimochodem jsem nikdy nezkusil ani opravdovou cigaretu, natož nikotinovou náplast) a na příšernou hodinu evropských dějin s koučem Anthonym, a na tu novou holku, jak ve svém podivném starém oblečení sedí na gotické střeše daleko od mizících jahodových polí a umělého jezera v Eastwoodu, a s pohledem upřeným na dlážděné ulice a kamenné věže kolem brnká na kytaru.

„Ani ne,“ odpověděl jsem a s výmluvou, že jsem unavený, jsem odešel do svého pokoje.

Náš dům je fakt monstrózní. Šest ložnic a k tomu „pokoj navíc“, všechny vymalované stejným odstínem uklidňující smetanově žluté. Vypadá to tu jako v takovém tom ukázkovém pokoji v obchodě s nábytkem, plném mdlého neosobního vybavení. Ani byste neřekli, že tady vů-

bec někdo bydlí. Nastěhovali jsme se sem, když mi bylo osm, z podobné hlídané čtvrti na opačné straně města. O rok později jsme zdědili Coopera, obrovitého pudla mojí bláznivé tety, která se znovu vdala a přestěhovala do luxusního bytového domu, kde jsou odmáci zvířata zakázaná.

Cooper byl normální pudl, takový ten typ, co vypadá jako chlupatá černá žirafa. Jako malý kluk jsem ho chodíval venčit, jezdil jsem na koloběžce a nechal se od Coopera tahat sem a tam po ulici. Když jsem měl zlé sny, propašoval jsem si ho na noc do pokoje, i když správně měl spát dole v prádelně. Když jsme ho dostali, bylo mu asi osm let a bylo na něm vidět, že se považuje za velmi elegantního psa, skutečného pána tvorstva. Dobře, přiznávám: Já toho bláznivého psa odjakživa zbožňoval, včetně jeho srsti, co voní jako popcorn, a očí, do kterých když se podíváte, máte dojem, že rozumí úplně všemu, co mu říkáte.

Čekal na mě v mém pokoji, stočený do klubíčka v nohách postele, s čumákem na výtisku *Velkého Gatsbyho*, kterým jsem si listoval předchozího večera.

Co takhle jít na procházku, starý brachu? ptaly se mě jeho oči.

Sedl jsem si vedle něj a pohládl ho po hlavě. „Promiň,“ omlouval jsem se.

A přísahám, že Cooper vědoucně pokýval hlavou a teprve pak si znova lehl na ohmataného *Gatsbyho*, kterého jsem zdědil po mámě. Fakt mi to trhalo srdce. Chtěl jsem vzít vodítko a jít se s ním proběhnout po okolí a jako obvykle běh zakončit závodem z prudkého kopce po turistické stezce na konci Crescent Vista. A zase mě plnou silou udeřila myšlenka na to, jak dlouho už jsme takhle

spolu neběželi a že už spolu nejspíš takhle nepoběžíme nikdy.

Pustil jsem si svůj playlist Boba Dylana, u kterého jsem smutnil celé léto, a lehl si na přehoz na posteli. Ne že bych úplně brečel, ale rozhodně se mi špatně polykalo. Chvilí jsem jen tak ležel a se zataženými žaluziemi poslouchal tu fantasticky depresivní starou hudbu a snažil se přesvědčit sám sebe, že chci, aby všechno bylo zase jako dřív. Jenže to odpoledne na španělštině, když moje stará parta jen tak naprázdno tlachala o ničem, jsem si připadal hrozně prázdný. Jako by ta část mého já, která si tlachání s těmihle lidmi užívala, najednou zmizela a nechala za sebou jen ohromnou, dutou prázdnotu, a já visel na samém okraji a snažil se nespadnout do té díry, co se ve mně otevřela, protože jsem se děsil toho, že budu muset zjistit, jak je hluboká.

Když mě mamka přesně v půl sedmé domácím telefonem zavolala na večeři, už jsem se stihl celkem dát do kupy. Uvařila lososa s kapustou a quinoou, a ne že bych chtěl znít nevděčně nebo tak něco, ale já a táta bychom si bývali radši dali pizzu. Ale ani jeden jsme nic neřekli. Mojí mamce se nic říct nedá.

Jsem tátovi hodně podobný. Mám stejně tmavé kudrnaté vlasy, ačkoli jemu už na spáncích šediví. Stejně modré oči a důlek na bradě. Akorát táta měří metr osmdesát pět, takže mě o pět centimetrů porazil. Táta je jeden z těch žoviálních podnikových právníků, co každoročně dávají balík peněz svému starému univerzitnímu spolku. Má dunivý smích, vždycky voní po ústní vodě, zamlada hrával tenis a teď hraje golf. Však to znáte.

Během večeře se neustále ohlížel přes rameno, jako

by čekal – nebo dokonce doufal –, že zazvoní telefon. Táta občas pracuje z domova, aby mohl věci dokončovat ještě předtím nebo až potom, co přijde z kanceláře. Tvrdí, že je to kvůli tomu, že New York je o tři hodiny napřed, takže někdy musí být přítomen u hromadného videohovoru už v šest ráno, ale ve skutečnosti to dělá proto, abychom viděli, jak nesmírně je důležitý a jak se bez něj neobejdou, takže se nesmí od faxu a telefonu vzdálit na víc jak tři metry.

Naši se potichu bavili o tom, co dělat s větvemi sousedova stromu, které nám začínaly prorůstat do zahrady, a potom telefon v tátově pracovně konečně zazvonil. Hovor spadl přímo do hlasové schránky, ozvalo se důvěrně známé pípnutí záznamníku. Táta k němu vystřelil.

„Přestaň sem volat, ty malej hajzle,“ zahřměl.

Mamka stiskla rty do úzké čárky a spolkla další sousto quinoj, ale já se skoro udusil smíchy. Když si táta nechával instalovat pracovní linku, nejspíš musel hodně namíchnout někoho v telefonní společnosti, protože mu dali fakt libový číslo. Víte, jak když po sobě zmáčknete pár čísel na telefonu, tak dohromady vám ty tóny dají melodii „Kočka leze dírou“? Tak přesně takhle se dovoláte do tátovy pracovny.

Takže když mu zazvoní telefon, na druhé straně je obvykle nic netušící děcko, které si vyfukává písničku na telefonním přístroji a nemá ani páru, že se někam dovolá. Táta z toho šílí, ale tvrdí, že měnit číslo by bylo moc velké popotahování. Já si osobně myslím, že je to k popukání. Občas, když telefon začne zvonit pozdě v noci, tak ho zvednu a snažím se zapříst rozhovor s člověkem na druhém konci. Často ani nemluví anglicky, ale loni na Vánoce jsem si pokecal s fakt výborným klukem, kte-

rý se rozhodl, že jsem Santa Claus, a donutil mě mu slíbit, že mu pod stromeček nadělím rovnátka, což mě fakt rozbilo.

Táta si sedl zpátky ke stolu, jakoby nic vzal do ruky vidličku a tvářil se, že jsme ho právě neslyšeli rvát do telefonu sprostárny.

„Tak co, Ezro,“ oslovil mě s tím úlisně kamarádíčkovským úsměvem, co ho musí používat snad na každém setkání absolventů a přátel kalifornské univerzity. „Jak jezdí nová kára?“

„Jo, super,“ snažil jsem se, i když moje nová „kára“ byl jen obyčejný pět let starý sedan. Ne že bych čekal, že mi pojistka nebo táta zaplatí nový kabriolet. Ale bylo by to milý.

„No, hlavně si pamatuj, že pokud to auto třeba jen škrábneš, vlastnoručně tě zabiju.“ A rozchechtal se, jako by řekl něco úchvatně duchaplného. Chabě jsem se po-usmál a v duchu jsem zalitoval, že jsem ten vtip vůbec pobral.

6

Pokud je pravda, že všechno bude dobrý, jak každý tvrdí, tak by se štěstí mělo dát zakreslit do grafu. Načrtnete si osu X a Y, kde stoupající křivka znázorňuje pozitivní myšlení, zakreslíte si několik bodů a je to. Jenže to je blbost, protože štěstí se vyčíslit nedá. Nad tím jsem aspoň přemýšlel následujícího rána v hodině matiky, zatímco s námi pan Choi opakoval derivace. A taky nad tím, jak moc matiku nesnáším.

O přestávce jsem si stoupl do fronty na kafe a měl jsem to oslnivé štěstí, že hned přede mnou stály dvě prvačky, neustále se hihňaly, dloubaly do sebe lokty a ohlížely se na mě, jako by se snažily jedna druhou vyhecovat k nějaké akci. Vůbec jsem nevěděl, co si o tom myslet.

Postávaly tam, ještě když jsem si objednal kafe a sáhl po sáčku s cukrem, a ta vyšší z nich mi hodila míchátko.

„Dík,“ zamumlal jsem a dumal nad tím, co to mělo znamenat. Loni jsem podobné věci zažíval se zaláskovanými prvačkami, ale teď už jsem si byl poměrně jistý, že moje postavení nedosažitelného idola z vyšší třídy je neodvolatelně pasé.

„Ahoj, Ezro,“ pozdravila mě se smíchem ta holka. „Pamatuješ si mě? Jsem Tobyho ségra.“

„Jo, jasně,“ odpověděl jsem, ačkoli jsem pochyboval, že bych ji jen tak na chodbě poznal. Vypadala jako spousta jiných holek z prváku, hubená a tmavovlasá, v růžové mikině s kapucí a s růžovými rovnátky. A v tu chvíli mi došlo, že jsem úplně zapomněl, jak se jmenuje.

Pokusil jsem se získat čas usilovným mícháním kafe, a v tom mi někdo poklepal na rameno.

„Dobré ráno,“ zatryčkovala Cassidy. „Vy tady máte stánek na kafe? Co jste to za školu?“

„Stánek na horký nápoje,“ opravil jsem ji. „Loni jsme se vzbouřili a vymohli si, aby tu dělali i kafe. Do té doby to byla jen horká čokoláda.“

Představil jsem Cassidy Tobyho sestře, hlavně ze slušnosti, a pak jsem zaváhal. Přes všechny snahy jsem si na to jméno nemohl vzpomenout.

„Emily,“ vysvobodila mě Tobyho ségra.

„Jasně, Emily,“ opakoval jsem rozpačité a pečlivě si jméno uložil do paměti.

Zazvonilo a obě prvačky se zatvářily vyděšeně, jako by se měl zhroutit svět, kdyby se okamžitě nerozeběhly do třídy. Jó, být tak zase v prváku.

„Neměly byste jít na hodinu?“ popíchl jsem je. „Nechcete přece přijít pozdě.“

Vystřelily jako na povel, ale dál bylo slyšet chichotání.

„Nechceme přece přijít pozdě,“ pitvořila se Cassidy. Pro dnešek nechala doma tu o několik čísel větší pánskou košili a vzala si kostkované šaty, které už musely být snad hotová starožitnost. Na všech správných místech ji ale příhodně obtahovaly, takže rozhodně nebyla žádný Butch Cassidy.

Zahodil jsem sáček od cukru a zamířil do třídy, kde se scházel debatní kroužek.

„Ve Skotsku se tomu říká *tartle*,“ řekla mi Cassidy a vydala se za mnou. „Kdyby tě to zajímalo.“

„Čemu se říká *tartle*?“

„Tý pauze v konverzaci, když chceš někoho představit, ale zapomněl jsi na jméno. Ve Skotsku pro to mají slovo. *Tartle*.“

„Fascinující,“ ušklíbl jsem se kysele. Teda, po pravdě řečeno to zajímavé bylo, ale já se na ni ještě pořád zlobil kvůli včerejší hodině španělštiny.

„Počkej,“ zavolala za mnou. „To, co jsem včera předvedla... Neměla jsem ani páru. Bože, asi mě teď fakt nenávidíš. Dávám ti svolení prostřelit mi srdce neviditelným šípem.“

Zastavila se a chvíli jen tak stála s pevně zavřenýma očima, jako by čekala, že na tu hru přistoupím. Když jsem nereagoval, zamračila se a došla ke mně.

„Ne že bych se na tebe vyptávala nebo tak něco,“ pokračovala. „Ale mluví o tobě celá škola. A mimochodem, jestli sebou nepohnem, vážně přijdeme pozdě.“

„To ty ses ke mně přidala,“ upozornil jsem ji.

Cassidy se kousla do rtu a mně bylo jasné, že už uhodla, proč jsem ji předtím nechtěl doprovodit na americkou literaturu. Proběhlo mezi námi zvláštní tiché porozumění.

„Co máš teď za hodinu?“ prolomil jsem ticho.

„Rétoriku.“ Ohrnula ret, jako by se jí tam stejně jako mně dvakrát nechtělo, ale neměla jinou možnost.

„Já taky. Hele, ale měla bys jít napřed.“

„Abys mě tím neviditelným šípem mohl střelit do zad? To sotva.“

Takže jsme přišli pozdě oba.

□ □ □

„Faulknere!“ zahlaholil Toby. Seděl na katedře a pod krkem se mu skvěl další výstavní motýlek. Hodina ještě nezačala, nikdo neseděl na svém místě. Prosklenými dveřmi jsem zahlédl paní Wengovou, jak se v Přístavku baví s vyučujícím žurnalistiky.

Toby sklouzl ze stolu a skoro zalapal po dechu, když uviděl Cassidy.

„Co ty tady děláš?“ vyhrkl.

„Vy se znáte?“ zamračil jsem se a přejížděl pohledem z jednoho na druhého. Cassidy se tvářila zhrozně a Toby nasadil zcela nečitelný výraz.

„Cassidy je... no...“ Toby se zarazil uprostřed vysvětlování, jako by změnil názor. „Ona je plůtkář.“

Zdálo se, že Cassidy to z nějakého důvodu přivedlo do rozpaků.

„Cože?“

„To se tak prostě v debatách říká,“ vysvětlovala Cassidy a zaškvířila se, jako by ji to téma bolelo. „To je jedno.“

„To teda není!“ vybuchl Toby. „Takže tys přestoupila na Eastwood? Neuvěřitelný! Fakt jsi sem přestoupila? Protože to je prostě bomba! Z toho se všichni podělaj.“

Cassidy pokrčila rameny a bylo na ní vidět, že se o tom nechce bavit. Sedli jsme si spolu do zadní lavice. Za pár minut dorazila paní Wengová a rozdala nám papíry se sylabem. Paní Wengová byla vlastně ještě slečna, mladá učitelka, co sotva vylezla z pedáku a zaboha si nedokáže udržet ve třídě pořádek, takže jen v tichosti panikaří a čeká, až nás přijde seřvat vyučující z vedlejší třídy.

Vysvětlila nám, jaké různé druhy debat jsou, a pak vyžvala Tobyho, aby vstal a přesvědčil nás, že se máme zapsat do debatního kroužku.

Toby se došoural před tabulí, zapnul si sako a zakře-
nil se.

„Dámy a pánové,“ začal, „asi se nespletu, když řeknu,
že tu všichni sdílíme zájem o chlast, lumpárny a spaní
s opačným pohlavím.“

Paní Wengová mrtvolně zbledla.

„Pochopitelně mám na mysli univerzitu, kde se zajis-
té najde řada příležitostí k účasti na podobných neprá-
vostech, ovšem nejdřív musíte vstoupit na akademickou
půdu,“ dodal rychle. „A v přihlášce na univerzitu se vám
nic nebude vyjímát tak skvěle jako členství v debatním
týmu.“

Toby dál mlel o debatách, časové náročnosti, výsled-
cích týmu v rámci ostatních škol („Jsme na tom ještě
hůř než golfisti!“). Řečnění mu docela šlo a mě napadlo,
proč vlastně nikdy nekandidoval do studentské rady.
A pak jsem si vzpomněl na tu useknutou hlavu.

Potom nám Toby nechal kolovat zápisový arch na prv-
ní debatní turnaj roku, ale nikdo se nezapsal. Když papír
došel až ke Cassidy, ramena se jí roztrásla tichým smí-
chem. Podsunula mi ho pod nos.

A úplně nahoře bylo na stránce zářivě růžovou fixou
vyvedeno tohle:

Ezra Faulkner

(Vole, máš to u mě za ty chcanky v pítí)

Nemohl jsem si pomoci. Rozchechtal jsem se na celé
kolo.

V místnosti se rozhostilo hrobové ticho a Toby se škle-
bil, jako by právě vyhrál mistrovství světa v ping-pongu.
Paní Wengová se na mě zamračila. Rychle jsem předstí-

ral, že můj řehot je vlastně záchvat kašle, a Cassidy se naklonila a ochotně mě praštila do zad. K mému naprosnému ponížení tím ale způsobila jen to, že jsem se rozkašlal doopravdy.

Když jsem se konečně mohl zase nadechnout, byla z toho hotová událost.

„Promiň,“ omlouvala se šeptem Cassidy.

Pokrčil jsem rameny, jako že mi to je fuk, ale když se odvrátila, rychle jsem její jméno naškrábal pod svoje, jako pomstu, a pak jsem arch poslal dál. Zbytek hodiny jsme měli ve dvojicích připravit osnovu parlamentní diskuze. Já byl ve dvojici s Cassidy.

„Co je to teda ten plůtkář?“ zeptal jsem se, když nejevila známky toho, že by se chtěla pustit do plnění úkolu.

„No, to je, když na turnaji vyhraješ každé kolo.“ Cassidy vzdychla a pohrávala si s propiskou. „Na výsledkový listině máš za sebou samý jedničky, takže to vypadá jako lačkovéj plot.“

Zamyslel jsem se nad tím, jaké to je, vyhrávat bez jediné porážky, když vtom se k nám přišoural Toby a přitáhl si židli z vedlejší lavice.

„Jo, hele, nemusíte to odevzdávat. Takže klídek.“

„Jseš si jistej?“ zeptal jsem se.

„Přisahám při památce mého milovaného zesnulého křečka Cipíska,“ pronesl Toby, což mě moc neuklidnilo, protože pokud vím, tak nikdy žádného křečka neměl. „Wengová mě jen poprosila, abych na zbytek hodiny vymyslel nějaký jednoduchý téma. Já v podstatě na tuhle hodinu nechodím. Jsem její asistent.“

„Takže podržtaška?“ zeptala se Cassidy.

Všichni tři jsme se zasmáli a mně došlo, že Cassidy

a Toby se vážně znají, a že pokud je tu někdo outsider, tak to není ta nová holka. Jsem to já.

Když zazvonilo, paní Wengová nám řekla, že si svoje osnovy máme donést na příště. „Co jsem říkal,“ vyslovil nehlasně Toby.

Třída se začala vylidňovat. Cassidy si zapnula přezku na brašně. Vlasy měla vyčesané do takového věnce z copánků a se svými vystouplými lícními kostmi a bledou pletí vypadala, jako by vylezla z úplně jiné doby, z časů, kdy si lidi kupovali válečné dluhopisy a utíkali před nálety na venkov. Ještě nikdy jsem nikoho takového nepotkal, takže jsem od ní nemohl odtrhnout zrak.

„Tak jdeme,“ zahlásil Toby a Cassidy vzhledla a málem mě nachytala, jak na ni zírám. „Šup na oběd. Ty taky, Faulknere, hodil by se mi nověj nohsled.“

„No, já jdu vlastně na oběd s Evanem a Jimmym a ostatníma,“ řekl jsem, ale už v tu chvíli mi to znělo směšně a bylo mi jasné, že to není pravda.

„No jasně,“ zasmál se Toby. „Ne jako odpověď neberu. Tak jdeme, neb můj harém nepozře ni sousto, dokud jej nepoctím svým majestátem.“

7

Jakmile jsem vešel na nádvoří, bylo mi jasné, že jsem se kolosálně přepočítal. Jimmy a Evan nakonec nešli ven na tacos. Celá moje stará parta zůstala ve škole, viděl jsem je u prominentního stolu těsně u zdi, která dělila nádvoří na horní a dolní část. Kluci z tenisu a vodního póla se mačkali u mrňavého stolku s přítelkyněmi na klíně. Charlotte a ostatní roztleskávačky seděly na zdi, popíjely dietní colu a pohupovaly holýma nohama. Nebyli tam úplně stejní lidé jako loni, ale na složení příliš nezáleželo. Pořád to byl *tamten* stůl, ten, od kterého se smích nesl po celém nádvoří, a všichni, kdo ho slyšeli, si přáli být jeho součástí.

„Hej, kapitáne!“ zavolal Luke Sheppard, když spatřil Tobyho, a zamával.

Cítil jsem na sobě pohledy všech. Všichni zírali, jak kráčíme přes nádvoří: Toby ve svém motýlku, Cassidy s věncem copánků a já s jedním rukávem černé mikiny staženým přes ortézu na zápěstí a snahou vypadat, že hůl k chůzi v podstatě nepotřebuju.

Toby nás uvedl k jednomu z lepších stolů v horní části nádvoří, s osmi židlemi a šedým slunečníkem. Z půlky už ho obsadili ti největší excentrici z ročníku. „Seznam-

te se se zbytkem našeho význačného debatního týmu,“ máchl rukou Toby a já si na okamžik myslel, že si snad dělá legraci.

Seděl tu Luke Sheppard, předseda filmového klubu, v hipsterských brýlích a se svým obvyklým ironickým úšklebkem. Minulý rok celá škola chodila na jeho blog s názvem *Ředitelský Auto-tune*, a i když se Luke k autorství nikdy přímo nepřihlásil, všichni jsme věděli, že za ním stojí právě on. Vedle něj seděl Sam Mayfield. Ten zas vypadal, jako by si sem odskočil z country klubu. Na dálku smrděl právníčinou, a i když byl teprve ve třetáku, předsedou školní odnože mladých republikánů byl snad odjakživa. Naproti němu popíjel Red Bull Austin Covelli, náš školní grafik, a hrál nějakou hru na svém iPadu. Austin nám navrhoval layout ročenek a školní trika, a už ve druháku si s tričky zařídil dokonce internetový obchod.

Předtím jsem si Tobyho kamarády představoval jako nevýrazné šprty, kteří spolu pečou jen z donucení a po většinu školní docházky si jich nikdo ani pořádně nevšimne. Ale to jsem se spletl.

„Mrkejte, koho jsem našel,“ oznámil Toby vesele.

Lukovi spadla čelist. Sam se nevěřicně zasmál.

„Ale ale, samotná Cassidy Thorpeová,“ pronesl Austin a odhrnul si z očí špinavě blond vlasy, aniž vzlhl od obrazovky iPadu. „Co ty tady děláš?“

Cassidy mu věnovala širokánský úsměv. „Hrabu se k maturitě, abych se mohla pohnout někam pryč, přesně jako vy. Jak to, že jste mi nikdy neřekli, že u vás na škole se prodává i kafe?“

Pak si sedla na lavici vedle Tobyho, vytáhla pytlík arašídových sušenek a rukou poklepala na místo vedle sebe.

Naštěstí to byl samý okraj lavice, a já v duchu přemítal, jestli mi ho přenechala úmyslně, abych nemusel nikoho prosit, aby se posunul.

„Jo, sorry,“ řekl Toby trochu teatrálně a předstíral, že si teprve teď vzpomněl. „Faulknera všichni znáte, ne?“

„Ahoj,“ řekl jsem rozpačitě a sedl si vedle Cassidy. Ostatní si nejspíš mysleli, že jdu jen kolem, že jen doprovázím novou spolužačku, ale když jsem si přisedl k jejich stolu, Luke sjel Tobyho významným pohledem, jako by to vyžadovalo jeho výslovný souhlas.

Nasadil jsem si sluneční brýle a sledoval, jak se ostatní štourají v jídle (přestávka na oběd začíná v 11.30, což je směšné, vzhledem k tomu, že fast foody kolem školy v tu dobu ještě prodávají snídaňová menu). Já sám jsem si nic nepřinesl. Zalétl jsem pohledem k jídelně v dolní části nádvoří, kde se táhla nekonečná fronta lidí z nižších ročníků.

„Na, vem si tyhle.“ Phoebe Changová mi přisunula plastovou krabičku s kupovanými muffiny. Na slunci se zatřpytil piercing, který měla v nose. Ve vlasech se jí zaleskl růžový pramen. Ani jsem si nevzpomínal, že by ho tam někdy měla. „Sebrala jsem je na sekretariátu. Školní zdravotnice má narozeniny.“

Ohlédla se přes rameno, jako by čekala, že ji každou chvíli přijde někdo obvinít z krádeže. Toby hmátl po vanilkovém muffinu.

„Padesát bodů za ironii, jestli se nám z nich udělá špatně,“ prohlásil. „Mimochodem, Phoebe, tohle je Cassidy. A Ezru znáš.“

Phoebe si ještě stále vychutnávala svoji loupežnickou slávu, ale teď se na mě zadívala a málem upustila svoji láhev ledového čaje. „Krucinál. Jednou přijdu o pět mi-

nut pozdě a prošvihnu ten nejepičtější přesun v análech Eastwood High.“

„Já myslel, že ty anály nerada,“ mrkl na ni Luke.

Phoebe vzala jeden z muffinů, s gustem z něj olízla cukrovou polevu a se zlomyslným úšklebkem ho nabídla Lukovi. „O tom nic nevím. Dáš si, Shepparde?“

Luke si muffin vzal a s chutí se do něj zakousl, aby ji popudil. Přemýšlel jsem, jak dlouho už spolu asi chodí. Phoebe ve skutečnosti nebyla nechvalně proslulá zlodějka sladkého pečiva, ale šéfredaktorka školních novin.

„Takže Ezro,“ řekla teď a vklouzla na lavici vedle Luka. „Jak se žije náctiletým upírům?“

Toby vyprskl smíchy a Cassidy se zahihňala s pusou plnou muffinu.

„Ale no ták,“ protáhla Phoebe. „Vždyť si o to úplně koleduješ. Bílá kůže, černý oblečení, žádnéj oběd, zachmuřenej výraz? Z toho by jeden umřel. Sežeň si třpytívej tělovej gel a začni balit nějakou prvačku.“

„Jo, to bys měl!“ přidala se Cassidy. „Řekni jí, že jsi nebezpečnej netvor. A nezapomeň se zmínit o tom, jak moc ti voní její krev.“

„Co když se zrovna trefím do blbýho týdne v měsíci a dostanu přes držku?“ zamumlal jsem a všichni se rozesmáli.

„Jsi vtipnej.“ Phoebe mi podala poslední čokoládový muffin. „A já si vždycky myslela, že tví kámoši se smějou svejmlí vlastním prdům.“

„Svejlí prdům se směje devadesát procent žáků mužského pohlaví na týhle škole,“ dodal Toby. „Samozřejmě kromě zde přítomných.“

„O kolik bodů bych přišel, kdybych si teď uprdnul?“ zachechtal se Luke.

„Tak to si zkus!“ varovala ho Phoebe a pro jistotu se od něj o kus odsunula.

Rozbalil jsem si muffin a zalétl pohledem ke svému starému stolu. Charlotte si sedla Evanovi na klín a hrála si s mobilem. Culík jí visel přes rameno. Evan jí položil ruku na stehno. Vtom Charlotte zvedla oči a přistihla mě, jak na ni zírám. Dloubla do Evana, který se na mě okamžitě zadíval taky, jako by nechápal, co dělám u jiného stolu. Ale nakonec se ukázalo, že jim to je úplně fuk, protože o vteřinu později se začali zuřivě líbat.

„Nová holko,“ oslovila Phoebe Cassidy a zvedla se. „Jdeme na záchod.“

Když odešly, Luke se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Může mi prosím pěkně někdo vysvětlit, proč jde moje holka na záchod s Cassidy Thorpeovou?“

„O tom, jak se ženy chovají ve smečkách, toho moc nevím,“ ozval se Sam. „Ale je jasný, že musíme rozšířit páteční guest list.“

Luke ho sjel zamračeným pohledem.

„Sorry,“ zamumlal Sam a provinile se na mě podíval.

„Co to má sakra bejt?“ prohlásil Austin. „Myslel jsem, že úplně zmizela, a ona se najednou objeví na Eastwoodu? To vůbec nedává smysl.“

„Co nedává smysl?“ zeptal jsem se.

„Vůbec nic.“ Toby zmačkal do ruličky obal od muffinu. „Ale Cassidy to tak vždycky měla nejradši. Víš, jak jsem říkal, že ji v debatách nejde porazit? Jenže to není všechno. Ona se nikdy ani nesnažila. Vždycky tam nakráčela v hadrech, co naprosto porušovaly dress code, pořádala pikniky ve výtahu, a pak se ani neobtěžovala přijít na slavnostní vyhlášení. Soutěžila za takovou hodně snobskou přípravku, a to bylo ještě divnější. Ale loni,

když vyhrála kvalifikaci na státní kolo, toho prostě najednou nechala. Čtyři dny před finále se vzdala svýho místa a povídalo se, že nechala i školu, prostě úplně zmizela.“

„A zjistilo se někdy proč?“ zeptal jsem se.

„Jako by bylo možný z ní dostat smysluplnou odpověď,“ ušklíbl se Toby.

„Bacha, už jde,“ šeptl Austin a trhl hlavou k přibližujícím se holkám.

Všichni provinile zmlkli a zírali na ně. Já ale sledoval něco úplně jiného – Charlotte a Evana a jejich veřejnou oblejzačku.

Cassidy a Phoebe došly ke stolu a Phoebe si všimla mého netknutého muffinu. Natáhla se přes stůl a poplácala mě po rameni.

„Nesmutni,“ usmála se. „Jestli máš žízeň, na ošetřovně maj lahodný transfúze.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.